

поки що без кафе

весняно-політикозне

Але ми і є одна особа, втілена у двох варіантах — чоловічому і жіночому. (you are)

THE PERSONS OF IMPORTANCE

автор: dudi

Не зрадь Брюща, або Виборчі приколи

Ви не вмієте кип'ятити воду поглядом?

Не біда: партія "Відродження" знає, що робити. "Головне - зробити так, щоб нам не було соромно" і "перетворити армію з робочо-селянської, якою вона є зараз, на всенародну. Ми знаємо, що для цього зробити! Знаємо, що робити!". Але не скажемо.

Ну, як не скажете, тоді здалися ви мені зі своїми паровозами.

Бо ж навіть Вітьок - дволикий Янус - і той сказав - дарма, що втомлено і по телевізору. "Мы готовы это сделать. Мы готовы взять эту власть из ваших рук". Як тут не погодитися з агітлісткою - це ж такі слова "визнаного загальнонародного лідера"!

Ой, нате її, пане, беріть! Так-так. Усю чисто. Ой, що б ми без вас робили. Але ж не мовчіть, скажіть нам щось. Мовте до своєї нації!

Голосуй за щасливе майбутнє (вірш)

Картопля й фінки -
Чи фінки й картопля?
Це два продукти,
Що без них я не могу.

А ще ціную
Видоплясовськіє Волпи
І пиво,
Охолоджене в снігу.

Чи може в снізі?
Мову знаю плохо.
Це значить,
Що не очень харашо.

Но я не лох!
І вже не буду лохом,
Щоб голос свій
Віддати ні за що.

В газету "Факти"
Я п'єсьмо направив,
Що обявляю я
Аукціон.

На виборах
За того птичку ставлю,
Хто більше дасть -
Інаше не резон.

І матиму я
Фінки й картоплю.
І матиму
На пиво й на метро.

І слухать
Видоплясовськіє Волпи
І п'єть горілку -
За відром відро.

val-pa

"Я уже сказал сегодня в Мариуполе, что люди везде одинаковые".

Гей, людоньки, та це ж брехня! Що він, цей Янус, несе? Та ж навіть першокурсник-природничник твердо знає: люди всі різні.

Не голосуватиму я за Януса. Тим більше, після таких слів на його агітлістці: "Кияни - працелюбні, розумні, та талановиті люди". Оце вже точно брехня, чорний піар, маніпуляція свідомістю виборця. Так, я киянин. Так, ще й який. Але я не вважаю себе розумним. Я - скромний. Але не розумний. Брешеш, Янусе, брешеш. Я відрікаюся від тебе.

О, до речі, про скромність. Ляоня Черновецький чудово знає, що є скромність. А знати таке, погодьтеся, не абихто може. Бо ж то філософське поняття - скромність. І взагалі, я йому (Ляоні) симпатизую. А він мені - імпонує. Ляоня ж бо - успішний бізнесмен. А ще - справжній мужик. Так от, про скромність. Цитую Ляоню: "Прошу вас... уважно і зацікавлено вдивитися в них (сторінки Ляоніної газети "Траву") - все, що там є, дає об'єктивну оцінку моєї скромної особистості".

І ще такі цитати: "Наша дружба з Ющенком почалася 10 років тому. "Ось що Президент сказав тоді: "Леонід Михайлович Черновецький - чесна, порядна людина". Ляоня: "Я людина, яка зробила себе сама. Додам від себе тільки одне: ніхто крім мене серйозно київською владою не займається".

Що? Ніхто не займається? А Олександр Олександрович? Він же обіцяв збудувати студмістечко, а також будинки! Найрізноманітніші, геть усі з плитки! Навіть капсулу заклав з якимось ПОЦОМ! А Оля Сумська що, теж не займається? А хто ж тоді казав, що наша мета - Київ без пробок, га?

Ну, гаразд. Місто - містом, а країна - то справа куди більша, серйозніша, відповідальніша. Йдеться про вибори до ВРУ. Щодо них деяка Юля Тимошенко, їдучи в метро, так висловилася: "Я своїм дітям бажаю щастя і великої кількості дітей, які одночасно будуть моїми онуками". Бачили Юлю? Вона гарна, з такою косяю. Подейкують, що, коситиме бандитів, аж дим пимуть.

Не хочу здаватися упередженням, бо насправді я є надзвичайно об'єктивним. Тому розповім і про іншого кандидата, Кличка Віталія Батьковича. Якось у супермаркеті той щиро зізнався: "У меня был друг - петушок, я его кормил".

Панове, в моїм монолозі я не торкатимуся таких політичних сил, як Нетак, Вітренко, Компартія чи "З дули О" (як, ги-ги, називають СДПУ(о) у Львові). Бо вони хочуть запровадити російську мову, а я не звик нею балакати, мені буде соромно на людях. А в анекдоті про неї кажуть "собача".

Зате агітгазетка "Нашої України" привітала мене з Днем захисника Вітчизни. На відміну до речі, від ВО "Свобода". Ті кляті націоналісти Тягнибок з Фаріонихою повбивають всіх неукраїнців. Це - справжнісінька нетерпимість. Елементарна. Сказано ж бо в Святім Письмі: всіх треба любити. А в них це рішуче не виходить. Чого доброго, ще й мене розстріляють за прізвище. Ні, не місце їм у вітчизняній політиці. Нам, як відомо, найбільше потрібна адміністративна реформа, а не радикальне хтозна-що.

Отож, жінки мають власне статеве свято. А 23 лютого - статеве свято чоловіків. Все правильно, справедливо. Це ж цього дня, 1918 року, була створена Красна армія. І тому в агітлістці НУ говориться: "23 лютого ми згадуємо славу ратну історію нашої Вітчизни і її столиці Києва, згадуємо імена Володимира Великого, Богдана Хмельницького, наших пращурів-козаків, юних героїв Крут". Цілком логічно. Правда, дехто прискипується, мовляв, тих трьохсот юнаків лід Крутами якраз Красна армія і замордувала, але це вже деталі. Хто ж нині на такі дрібниці звертає увагу. Та й несуттєво це зараз, коли, як каже мій красень-кумир Вова Литвин (усі жінки, як казали по телевізору, його палко кохають, і я теж не вірю, що він міг убити якогось журналіста. А якщо й так, то що з того? Він же грузин), так от, Вова каже, що слід брати курс на порозуміння, справедливість і злагоду. Я вважаю, що це - досконала програма. Вона дуже хороша. Послідовна. Хто, як не "ми", справді?

А подивіться на програму виборчого блоку "Київ":

- зростання темпів економічного розвитку;
- підтримка малого й середнього бізнесу;
- міцним і здоровим - гідну роботу;
- досить обіцянок кращого майбутнього.

Це ж прикольно, навіть смішно. Обіцяють-обіцяють, а тут бац - і досить обіцянок. Ги-ги.

О! ГАК і собі - роздає "Азбуку умного ізбирателя". Розумні виборці, виявляється, абетки не знають. А дурних, відповідно, ГАК ігнорує - вони йому не треба. Це теж досить таки непослідовно.

О, ще згадав про кумира.

Якби якийсь йолоп спитав "У кого найбільше грошей?", то Вова зразу (не задумуючись!) відрізав би: У "нас". І це - щира правда. Докази? Прошу. "Наш" член Ігор Вільдман побудував на Оболоні "Центр сімейного дозвілля" і вже другий тиждень щодня возить туди автобусами тисячі дітлахів, які повертаються з торбами подарунків від доброго дяді Литвина. А гроші все не кінчаються.

А якщо чесно, мені вже набрид увесь цей кольоровий рейвах. Якщо чесно, я - телепень, я - лох. Мене й раніше завжди надурювали. Тільки нікому не кажіть. Скоріш би вже ці вибори минули.

Допит

автор: you la & Брюховецький В.С

Голос [із] Брюха

Achtung! Achtung! До виборів залишається рівно 43 годин і 00 хвилин від початку великої перерви 24 березня! Проте дехто ще навіть і не здогадується, скільки метрів паперу йому видадуть на виборчій дільниці і, врешті-решт, в чій квадратики доведеться поставити свій доленосний хрестик. Зрозуміло, що в Академії немає "пересічних виборців", національно несвідомих та відверто антиукраїнських елементів, тому нетаківці, псевдонародники та марксист-леніністи відкидаються одразу, в той час, коли помаранчева, м'яко кажучи, розгалуженість все ще залишає різні варіанти для вибору. Пора+ПРП, БЮТ, НУ і...погляди розійшлися. Для виборів до Верховної Ради питання не стоїть так гостро, адже однокольорові все одно пооб'єднуються і робитимуть вигляд (чи справді робитимуть) єдину команду, а от щодо виборів до місцевих рад хотілося б розставити деякі наголоси.

Усім, хто вміє читати, вже не перший тиждень кидаються в очі провокаційно-агітаційні(чи навпаки?) написи "УРА-ПОРА" та інші, записані явно за правописом якогось професора, заклички. На диво, зелені літерки прикрасили не лише жовті стіни Могилянки, а й вхід у святая-святих - кабінет Президента Академії. Чи пов'язаний крик душі "Геть політику з Могилянки! Кличко Так!?" з балотуванням пана Президента до Київради і як він планує суміщати ці дві відповідальні посади, ми вирішили запитати у самого В'ячеслава Степановича, щоб розвіяти будь-які сумніви, страхи та упередження.

В'ячеславе Степановичу, скажіть, яке залишилося відчуття після розмови з Томенком, Вашим колишнім підлеглим і, можливо, нинішнім колегою у майбутній Київраді?

В.Б.: Дуже прикро, що розмова у нас не вийшла такою, як би мені хотілося. Замість обговорювати можливе об'єднання двох блоків у майбутній Київраді, як завжди, декларувалися демагогічні гасла та обіцянки. Для мене головним залишилося моральне питання: як можна іти першим номером у виборчому списку і відверто

казати, що я не буду депутатом Київради. Тобто це є обман виборців, які, очевидно, голосують за першу п'ятірку. До того ж, пан Микола попередньо давав обіцянку, що поступиться своїм місцем у ВР, якщо вони програють на парламентських виборах, але під час розмови так і не відповів, чи збирається він цю обіцянку виконувати.

Загалом, розмова була досить жвавою попри те, що я був трохи знервований через попередню сварку з Бондаренком, другим номером у списку "Пори", який приїхав замість Кличка і дуже здивувався, чому я не захотів з ним говорити. Сказали б просто, що Кличко не зміг приїхати, ймовірно, зустрічався з виборцями на вулиці. А так, уявіть собі, якби Кличко, відмовившись через травму від бою, прислав би когось замість себе битися з Рахманом.

Пане Президенте, НУ не висуває кандидата в мери Києва, однак до Київради йде потужна команда у складі Вашої п'ятірки. Чи не є це стратегічним кроком Нашої України: створити групу підтримки майбутньому меру?

В.Б.: Справді, Наша Україна не висуває свою кандидатуру, тому що ми не бачимо людину, яка готова бути мером. При всій повазі до моїх колег, зараз немає конкурентів, які могли б змагатися з Омельченком, з його вмінням працювати, незважаючи на всі незгоди, що ми з ним маємо. "Пора" агітує за Кличка; БЮТ не тільки нікого не висуває, а взагалі нікого не підтримує, що дивно, адже свою позицію треба висловити; а Омельченко, хоч і є членом НУ, вирішив балотуватися не від партії, а сам від себе. Це його право.

Що ж стосується нашої підтримки майбутньому меру, то це цілком буде залежати від його роботи. У нас немає підтримки апіорі, мер, безперечно матиме підтримку у своїх позитивних діях, але якщо потрібно буде виправляти чи навіть різко критикувати, повірте, це так само буде.

У складі Вашої п'ятірки присутні висококласні фахівці з різних галузей, скажіть, чому ви не проводите більше агітації за свою силу, вигідне представлення якої

додало б вам не один голос на виборах?

В.Б.: Можливо, й справді потрібно було більше агітації, але, по-моєму, вже так рябить в очах від тих бігбордів і прапорців, що люди не дочекаються, коли нарешті прийде понеділок 28-го. Ви тільки уявіть, це ж в нас 3,5 років не буде виборів - жити можна буде, працювати можна буде!

Повертаючись до моїх колег, я вважаю, що кожен з них достатньо відомий киянам. До того ж, варто врахувати ще й суб'єктивні причини: Поляченко захворів; міліції, самі розумієте, своєї роботи вистачає; у Ольги Богомолець народилася четверта дитина, тому важко вирватися, от і сам я три тижні пролежав у лікарні. Попри все дав близько десятка інтерв'ю, ще й на сьогодні кілька заплановано, тому, на мою думку, реклами вистачає, а бігбордів все-таки забагато, аж противно по місту їхати.

В'ячеславе Степановичу, чи пов'яжете ви написи "УРА-ПОРА" з Вашою політичною діяльністю?

В.Б.: Той, що був на кабінеті, мабуть, якимось пов'язаний, хоча, хто це зробив, важко сказати. Єдине, що мене в цій трохі тішить, що це все-таки були не студенти КМА, бо умудритися зробити дві помилки у двох словах "Пітримай Кличко", я не знаю, ким треба бути. Це або ідіоти, які несвідомо провокацію роблять, або навмисні провокатори.

Продовжуючи про бігборди: чому на них пише, що Ви ректор КМА, а не президент?

В.Б.: Справа в тому, що президент і ректор - це ідентичні поняття, в Академії навіть є ректорат. Просто колись я хотів зробити реформу в управлінні університетом, яка, на жаль, не відбулася, але назва залишилась, тож зараз я виконую обов'язки ректора, а називаюсь президентом. Що ж стосується бігбордів, то людям якимось незрозуміло "президент університету", тому нас попросили перейменувати.

(Продовження інтерв'ю читайте в наступному номері)

ЗНОВУ ПОЛІТИКА...

автор: Juli@

Хочеш грошей?...Іди на вибори!

На носі 26 березня День виборів до Верховної Ради України і Київської міської Ради. День напружений не тільки для політиків, а й для виборців. Це відчувається особливо гостро після помаранчевих подій у нашій країні. Ну а поки є час, то молоді люди (і не тільки) заробляють на цих виборах гроші, тобто на передвиборних агітаціях. Дякуючи власному досвіду, я розкажу тобі, студенте, розцінки робочої сили цього ринку праці. Скільки коштує твій вільний час та звідки беруться ці гроші?

Почнемо з виборів до Київради. Пан О.О. Омельченко добре підстрахувався, йдучи на третій термін. Під його патронатом працюють дві організації - Громадський Актив Києва та Європейська столиця. Робота на цій організації коштує 10 грн за годину. Працюючи "на палатках" за день можна заробити 160 грн. За 8 місяців існування, ГАК витратив суму, яка дорівнює половині річного бюджету

нашого міста. В середньому це приблизно 6 000 000 грн. на місяць. Так...сума вражає. А де ж беруться ці грошенята? Це дуже просто: представники ГАКу є членами будівельної комісії Києва. Будівництво в місті - золота жила.

Візьмемо партії більш значні. Там оплата вища. Пані Тимошенко за 4 години роботи пропонує 100 грн, оце вже краще, але партія Регіонів - ще більше. Працюючи "на палатці" біля КМДА можна заробити 500 грн. за день. Це тому, що місце престижне і робота небезпечна. "Регіони" у Києві не дуже люблять. Зате в околицях міста 20 грн за годину. Спонсор - усім відомий Пан Ахметов. Під спонсорвання цього вельмишановного пана потрапила і Наталія Вітренко, але робоча сила в неї коштує дешевше.

Пан Литвин готовий віддати за твій вільний час, студенте, 7 - 10 грн на годину. Його зелені прапори майорять

на сімох цирках "Шапіто" у сімох районах Києва. Цікаво, що він має на увазі?

Однією з найдешевших робочих сил є праця на пана Кличка, тарифікується поштучно. За те, що розклеїш плакати з обличчям світового чемпіона з боксу, будеш мати 20 коп за 1 штуку. Якщо ти роздаєш агітаційну літературу - ще менше - 1 одиниця від 2 до 4 копійок. Фінансує Віталій себе частково сам, а частково з бюджету ПРП. Малувато, правда? Своїх грошей шкода.

Дуже цікава ситуація з блоком Юрія Кармазіна. Його агітаційну літературу продавали в палатках. У Пана Юрія майже немає грошей на агітацію. Шкода, конкуренти "задавлять", але хто зна...

Ось так і проходять політичні перегони у Києві. А виборцям тільки й залишається, що спостерігати і гадати, хто ж переможе на виборах: ті які не шкодують грошей на агітацію чи ті, які їх майже не мають?...

ФЕМІНІЗМ

автор: Grom

Що таке матриархат і з чим його їдять...

Часто дівчата самі не помічають, чи роблять вигляд, що не помічають, як їх принижують чи ображають. Це все при тому, що у нас в Могилянці я не бачив страшилок, а дурних сюди не пускають ;-).

Думаю, проблема криється в чоловіках. Як це не соромно, але саме чоловіча складова населення значно змінилася в гіршу сторону. Для того є достатньо об'єктивні причини: татаро-монгольське панування, зросійщення та репресії 32-85 років ХХ століття. Найкращі чоловіки гинули на війнах, вільнодумців та реформаторів відправляли міряти Сибір... В Україні залишалися ті, що терпіли і пристосовувалися - "слабкі" чоловіки. Слабкість породжує непевність в собі, та в свою чергу для самоствердження - агресію; агресія ширить зло.

Не можна сказати, що жіноцтво оминула важка доля. Українських жінок було достатньо і в Туреччині, й у Німеччині, і в Казахстані... Але це Українські жінки. Вони сильні, тямущі та працьовиті. Тому українська пісня линула над просторами Сибіру, пахощі вареників ширилися степами Казахстану, а дівчата, які сидять по могилянських бібліотеках і гарні, і розумні.

Можна багато жартувати про жінок-науковців... і науковців-жінок... Але це і є корінь проблеми - чоловіки та жінки сприймають по різному, думають по різному. Слабкий чоловік, маючи поруч

"сильну" (і гарну, і розумну), почувається непевно. Йому важко з нею конкурувати. Бо вона більш наполеглива і здатна ставитись до роботи як до дитини - носитися з нею від зачатку до пологів. Слабкий чоловік, просидівши пару семінарів не підготований, не маючи що сказати, під боком у гарненької відмінниці відчуває потребу відігратися. Робиться то у різних формах і манерах, від грубого слова до стусана. Проблема в тому, що дівчата часто терплять. Мовчать і терплять - вони сильні, можуть собі то дозволити.

Причини цього варто шукати в історії: європейська цивілізація витікає з античної культури. У древніх греків задача жінки зводилась до народження дітей та різноманітного побуту. Чоловіки - богорівні герої - їм личить проводити час у гідному товаристві. Таким чином жінка господаря мала майже такі самі права як і рабиня. (до речі, у них не було навіть 8 березня...) У римлян, як відомо, було розвинене громадянське суспільство, тому існувало досить багато законів, що гарантували жінці права. У римлян жінка майже стала ЛЮДИНОЮ. Єдина проблема - прийшли варвари, і Рим впав. Відтоді аж до недавніх часів жінка від народження була власністю свого батька, а після заміжжя - чоловіка. Вона не могла успадкувати і розпоряджатися своїм майном. Звичайно вінченосні особи мали більше прав, але у

королев і княгинь було дуже багато радників та опікунів, що не дозволяли їм діяти вільно. ХХ сторіччя принесло жінці право голосу та можливість на самоствердження. Обидві світові війни значно підняли роль жінки в економіці, а відтак і в суспільстві (у них там все рахується грошима). Це чоловіча цивілізація, там немає місця жінці. Навіть згадки про видатних жінок зникають із хронологічних таблиць. А між іншим, папа Пій IX був жінкою...

Відмінність слов'янської та зокрема української ментальності в тому, що жінка є набагато вільнішою. Геродот вважав наші землі приналежними племені амазонок. Згадаймо про княгиню Ольгу, що хитрувала з царгородським імператором. Нестор літописець пише про лагідну і чемну поведінку з жінками у полян, чим протиставляє їх північним сусідам. Вдумається у варіант шлюбного ритуалу - "ходіння замуж": дівчина приходила в хату обранця і заявляла, що не піде звідти, бо їй де бач, там добре. Це древній звичай, який, можливо, почався в часи гіпотетичного матриархату (кажуть, його ніколи не було). То чи не варто прапора... правнучкам козацьких жінок, що вели все господарство, поки чоловік ганяв по степах турків-татар, поважати себе лиш за те, що вони славного роду? Чи не треба подивитись на себе гарну і віднайти свою гідність?

Дівчата, ви варті любові!

ХВОРЧІСТЬ

автор: **ukraine_is_saint**

Між рефератами і обличчями пишу собі.
для чого у житті зміни? нащо вони?
виникають і скеровують нас?
чи нащо своїми руками ними
супроводжувати життя?
вони повсюдно, radoщами і слізьми,
усмішками і печалами.
і особливо вночі...

без дозволу стукаюся і непрошено заходять
у голову. і сниться сон...
сьогодні мені снився сон...

засніженою стежкою я ішла. часто туди
ходжу, але все не досягну місця
призначення. ішла під вітер думок і
опущену голову до сніжинок на землі. легкі
кросівки чи ботинки зливалися з кольором
землі, і хотілося просто йти...

я дивилася вправо, догори, назад, вперед і

знала, що я вдома. таке рідкісне відчуття
спокою, таке незнане просто завітало до
мене вночі.

і те відчуття було близьким до щастя. це -
як хочеш сказати "мені з тобою добре".
просто притулитися до всіх тих боків, звідки
віє теплом і лишитися серед цієї ванни
любви надовго-надовго.

так, хтось крім мене був, на тлі рідної
нескінченності я чули голоси, але, даруйте,
повністю ігнорувала їх. вони на мене
ображалися за черствість і жорсткість, а я
любила себе егоїстично за те, що умію
вимикати вуха, не вимикаючи серця.

і до мого серця нестримно неслися
ностальгії... кусали комариками,
інфікували мікрочастинками і холодною
пристрастю цілували... цілували, як

востаннє - болюче і жадбно.

а я ж простою ситцевою тканинкою
вбирала це, що хотіло до мене...

... і ось уже багато годин те, "що хотіло
бути зі мною", зі мною.

то - моя щаслива секретна печаль.

у житті ми з нею не перетинаємося - надто
вже таємничими є наші життєві ролі.

але інколи щоночі маємо побачення -
завичай, короткі й інтенсивні. на них я є
нештучною собою, я літаю і знаю, чого
хочу. я забуваю про інших істот і лише
наповнюю себе силою від її печальних рук
і печального високого підборіддя.

не полишай мене, високе підборіддя.

а я кормитиму тебе своєю відданістю твоїм
вулицям і боронінням від будильника.

КУЛЬНАРІЯ

автор: **нетількиwaterfalls**

Про Вічне — про пельмені...

Як і всі наївні дівчатка вона мріяла про...ну
ви знаєте принц кінв квіти красиві слова
обіцянки романтичні вечори і ночі ідилія усе
має бути як у матусиній казці журналі кіно...і
лише в неї бо вона особлива подібні думки
виникають у дівчат до 15-17 років можливі
затримки коли вони вже надавали гарбузів
хлопцям горді собою в очікуванні ідеалу
ідеальних почуттів і не важливо що в цей
час вони були для когось найідеальнішим
ідеалом і зруйнували уявлення про вічне на
все життя посадили зневіру згодом вона
починає нервуватися задаватися питанням
де ж він чому інші зустрічаються хоча б і з
неідеальними а я ні кому не потрібна ще
трошки і мої мрії стануть реальністю бо ж
кажуть мрій і мрії збудуться не вірю
банально але буду мріяти її мрія стала
реальністю уві сні життя є сон лише в снах
вона жила своїм ідеалом але його нема
вона розчарується в ідеальності плану і

рпочинає пошуки шукає хоча її не вчили
гукає хоча не відповідають страждає хоча і
задоволена життям невже я не знайду і буду
незнайденою його немає якась дурепа
випередила ні просто його не існує до такого
геніально-печального висновку приходить
наша вже напевно аж ніяк не наївна дівчина
вона розчарується в почуттях житті снах а
найбільше в собі значить вона не така вже й
ідеальна а звичайна але ж купа звичайних
щасливі зі своїми звичайними у чому смисл
де здоровий глудз у тому що одне для
одного вони ідеальні усе вона самотня
нікому не потрібна її втеча від життя не
викликала би довгого здивування і чистої
сльози припинила пошуки зробити вигляд
ідеальної студентки виходить аж раптом
збій в системі він не вірить пручається знову
перевіряє не вірить але факт він ідеальний
для неї вона для нього ні він ідеальний
тобто довершений його реакція ідеалам

додатки не потрібні можливо навіть
симпатичні щоби мені хтось заважав просив
квіточку хоча б одного разу в лютому й
березні ні це не для нього дякує байдужість
і її немає меж єдине що тримає її від
повного абстрагування від людей це батьки
навчання якесь-таке майбутнє їй все одно
все один але його вже нема і всього нема
існує наша дівчина не залишається собою
не залежить від себе не належить собі
нічого ідеального нема почуттів нема лише
мільйони поцілунків які друкувала на губах
тисяч хлопців з якими бачилась після
позабувала їх імена бо дуже часто
повторюються вона розпорошує себе на
звичайних і сама стає такою чи вона
спочатку була найзвичайнісінькою вона
зневірилась в ніжному вічному якось у
метро почула запитання єдиний мій ти мене
кохаєш відповідь любов це моє дивне
почуття лише до пельменів.

ВІД РЕДАКЦІЇ

**Щиро просимо надсилати Ваші статті,
твори, оголошення та просто
рефлексії на нашу е-скриньку:**

visnyk@gmail.com

Ваш матеріал може бути виправлений лише
в разі присутності грубих помилок або у
спосіб, який не змінить його змісту.

Закликаємо не соромитись/вагатись писати
на нашу скриньку. Ми завжди прагнемо
проникнутись Вашими думками.

Чекаємо листів!

Ваша Редакція

(Вступне слово)

Любі друзі!

Не дарма так радісно світить сьогодні
сонце.

Адже ми повертаємось - you la, you are та
dude - і випускаємо перше число нової
могилянської газети.

Назву ми, правда, ще не придумали. Але
сподіваємося, наступне число її вже
матиме.

А воно, наступне число, дасть Біг, побачить
світ після сесії.

Тож зичимо Вам несамовитих успіхів - на
всіх фронтах!